

Stemme fra ghettoen 2:

EN ARABERDRENG VOKSER OP



Ahmad Mahmoud:
SORT LAND
– fortællinger fra ghettoen.
People's Press. 190 sider, kr. 200,-.

Hvor længe kan man, efter Yahya Hassans afdækning af en palæstinensisk families indre borgerkrige, tale om at få et kig ind gennem tillukkede persienner til en skjult verden i en indvandrerghetto? Og se noget som ikke allerede er set (fremstillet).

Sådan her starter forlaget People's Press' lancering af den 28-årige Ahmad Mahmoud's "opråb" fra en indvandrerghetto i Askerød ved Hundige syd for København, hvor forfatteren er vokset op sammen med tre brødre og tre søstre og en utilregnelig/voldelig far og en konstant madlavende mor:

"Er det ikke haram at ryge?" spørger jeg, da jeg åbenbart for tiende gang inden for de sidste tre dage skal efter cigaretter. Klar over reaktionerne stirrer jeg ham direkte ind i øjnene... "Du skal ikke tale mig imod. Nu skal jeg vise dig, hvad der sker, når et barn ikke makker ret. Tag din trøje af!" siger han. Jeg bliver opmærksom på cigaretten i hans hånd, og jeg træder et skridt tilbage, men inden jeg når at vende mig om for at flygte, har han et hårdt greb om min arm.

Han løfter min bluse op, tager cigaretten ud af munden og presser den mod min hud under mit højre bryst. Smerten er ubeskrivelig, og jeg føler, at det tager livet af mig... Mit skrig stopper brat, da min far langer mig en lussing."

Og sådan åbnede Yahya Hassan sin barndoms fortælling i 2013:

FEM BØRN PÅ RÆKKE OG EN FAR MED EN
KØLLE
FLERGRÆDERI OG EN PØL AF PIS
VI STIKKER SKIFTEVIS EN HÅND FREM
....
FØRST DEN ENE HÅND FREM SÅ DEN
ANDEN
GÅR DER FOR LANG TID RAMMER SLA-
GENE VILKÅRLIGT
ET SLAG ET SKRIG ET TAL 30 ELLER 40 TIL
TIDER 50
OG ET SIDSTE SLAG I RØVEN PÅ VEJ UD AD
DØREN
HAN TAGER BROR I SKULDRENE RETTER
HAM OP
FORTSÆTTER MED AT SLÅ OG TÆLLE
JEG KIGGER NED OG VENTER PÅ DET
BLIVER MIN TUR

Ahmad Mahmoud's "fortællinger fra ghettoen" er af den muslim fjendtlige netavis 180Grader udråbt til at være "årets bedste bog udgivelse", mens Jyl-



Askerød
– lyst, dansk byggeri,
men i "Sort land" . . .

lands-Postens anmelder finder, at denne "analyse" af parallelsamfundet har meget for sig, hvorfor den belønnes med fem stjerner.

Mahmoud's tekst er et vedkommende råb om individuel frihed, om retten til at være et selvstændigt individ. Opråbet er på andre muslimers vegne, ikke mindst kvindernes. For efter 20 år i den kollektivistiske kulturs spændetrøje har Mahmoud brudt mønsteret. Er blevet uddannet, flyttet og arbejder i Novo Nordisk. Han ser sig selv som havende en oplysende mission i forhold til andre muslimer, som han rask væk fremstiller som uoplyste og umælende får, der ikke evner at se på deres liv udefra (med danske øjne).

Den indignation og vrede som bærer teksten gør indtryk. Men desværre spænder de voldsomme generaliseringer og udfald ben for det indignerede generations opgør. Det samlede indtryk ender med at være en misasme af kulturelle stereotyper, som man let kan forstå, at danske islamofobere hilser velkommen. Her er en muslimsk afhopper*, som udelukkende placerer ansvaret for en integration på arabiske skuldre.

Dansker ansvarets fravær i bogens ensidige puklen på den arabiske kultur er på den ene side bogens kraft. Som imidlertid som læsningen skrider frem vender sig til det modsatte. Forfatteren selv får uddannelse og job og bryder med sin kultur, en storebror læser jura, en anden bliver gift med en dansker, der spises vestlig junk food og gås i Adidas-bukser, Nike-sko og Scotts-jakker, der ses The Ricky Lake Show og Jerry Springer i fjernsynet, spilles computerspil osv. Og forfatteren selv profiterer af uddannelse og ikke mindst ungdomsskole. Helt

nordkorea-lukket kan livet i parallelsamfundet ikke have været.

Ahmad Mahmoud har tilsyneladende skrevet bogen uden ghost writer. Og ikke ladet sig inspirere af en langt mere vellykket ghettfortælling fra Askerød, hvor bandelederen Sleiman arbejdede sammen med journalisten og forfatteren Olav Hergel i en nuanceret og reflekteret biografi.

Overskriften til denne anmeldelse er en omskrivning af titlen "En rabarberdreng vokser op" på syndikalist Christian Christensens bog om sin opvækst i det nørrebro'ske Rantzausgade-kvarter i 1890'erne. Måske skulle nogen få lyst til at læse denne klassiker indenfor erindringslitteraturen. Ellers lad det bare være en påmindelse om, at den gode ide med nedfældede erindringer og vidnesbyrd om levet liv har nogle år på bagen. Også Ahmad Mahmoud bidrager med sin selvstændige stemme fra ghettoen til den ædle gerning at fortælle noget til andre om hans og familiens liv. En fortælling som imidlertid i sin missionerende iver kommer til at spænde ben for sig selv.

*) Det velkendte fænomen "at skide i egen rede" er uden tvivl attraktivt set fra et kommercielt forlags perspektiv – hvadenten det er en tidligere rocker, autonom eller muslim, som besudler den forladte rede.

I den nigerianske forfatter Ngozi Adichies roman "Americannah" har en ven til bogens hovedperson beklaget sig over, at hans bøger ikke sælger: "Jeg har sagt til ham, at han bliver nødt til at skrive frygtelige ting om sit eget folk, hvis han vil sælge bøger. Han skal sige noget med, at afrikanere alene er ansvarlige for afrikanske problemer (...) så bliver han berømt og folk vil omtale ham som så ÆRLIG." (s. 345)